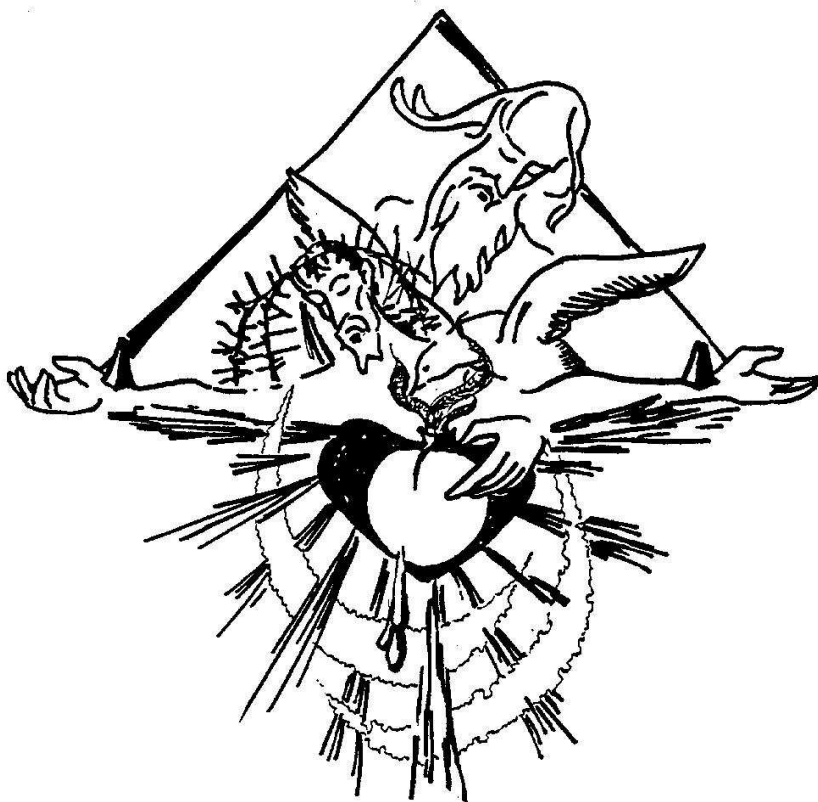

TÝDEN MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU
18.4. - 25.4. 2010

Téma: „Svědectví probouzí povolání.“

MODLITBA SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI. ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU

Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou
četná a svatá kněžská povolání,
která by udržovala živou víru
a střežila převzácnou památku tvého Syna
prostřednictvím kázání slova
a udílením svátostí,
jimiž, Otče, ustavičně obnovuješ své věřící.

Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře,
kteří budou pozornými a zapálenými strážci Eucharistie,
která je svátostí Kristova největšího daru
pro vykoupení světa.

Povolej služebníky tvého milosrdenství,
kteří by prostřednictvím svátosti smíření
rozdávali lidem radost ze tvého odpuštění.

Dej, Otče, ať církev s radostí přijímá
četné inspirace Ducha tvého Syna
a ať v učenlivosti vůči jeho ponaučením
pečuje o povolání ke kněžství
a k zasvěcenému životu.

Pomáhej biskupům, kněžím, jáhnům,
zasvěceným osobám i všem pokřtěným křesťanům,
aby věrně naplňovali své poslání
ve službě evangeliu.

O to prosíme skrze Krista našeho Pána. Amen.

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

NEDĚLE - 18. dubna 2010

Drazí bratři a sestry

Ke 47. světovému dni modliteb za povolání, který se bude konat jako každoročně o 4. neděli velikonoční 25. dubna, která je v liturgii nedělí Dobrého pastýře, Svatý Otec Benedikt XVI. napsal všem biskupům a kněžím, ale i bratřím a sestrám v celé církvi poselství a výzvu k modlitbám za povolání. Jako téma v něm zdůrazňuje hlubokou skutečnost, zvláště pro dnešní sekularizovanou společnost: „Svědectví probouzí povolání“. Sám ve svém poselství rozvádí tuto myšlenku podle příkladů ze Starého zákona a osvětluje a ukazuje ji i na povolání apoštolů. Aby svědectví kněžského života probouzelo povolání, nabízí tři akcenty: rozvinout „přátelství s Kristem“, plné odevzdání se Bohu a žít hluboké společenství s Kristem a ostatními věřícími.

Svatý otec tu rozvádí a prohlubuje to, co postavil před oči církve papež Jan Pavel II. na prahu 3. tisíciletí ve svém apoštolském listu Tertio millennio ineunte: Znovu začít u Krista, upřít zrak na Krista! Společenství s Kristem pokládá za nutnou podmínku jakékoliv pastorační aktivity. Prosit nebeského Otce, dárce všech dobrých darů, zvláště nových povolání, ve jménu Ježíšově, je podmínka úspěšnosti, aby i náš příklad a naše svědectví mělo pronikavou účinnost. Když budeme meditovat o „svědectví kněžského života“, nesmíme opominout jiné slovo Jana Pavla II., který nás ve svém apoštolském listě k přípravě oslavy Velkého jubilea roku 2000 důrazně vyzval: „Znovu objevit působení Ducha sv. v církvi Boží dnes...“

A to nás vede ke známým výrokům Ježíšovým v Janově evangeliu: „Já svědectví od člověka nepřijímám“, říká překvapivě o svědectví Jana Křtitele /J 5,34/. Ale Skutky apoštolů nám k tomu dávají ve smyslu právě citované výzvy Jana Pavla II. vysvětlení: „Ale až na vás sestoupí Duch sv., budete vybaveni silou a budete mými svědky...“ /Sk 1,7-8. srov. i J 15,26-27/. Jedině v této síle je možné vydávat účinné svědectví a získávat nová povolání.

Výchozí bod každé aktivity pro povolání je a musí být Ježíšovo slovo: „Proste Pána žní, aby poslal dělníky na svou žně“ /J.../. A při loučení s apoštoly jim přikázal: „Získávejte mi učedníky...“ /Mt 28,19/. V malé knížce „Pensieri sul sacerdozio“ říká Benedikt XVI. : „Chvilu, kdy dlíme v Boží přítomnosti v modlitbě - to je opravdová pastorační priorita, není to nějaká záležitost vedle pastorační práce..., je to ta nejdůležitější práce...“ V tom duchu se máme dívat na naše aktivity pro povolání. Pán

žní, nebeský Otec v moci Ducha sv., který je dárcem každého povolání, používá naše srdce, do něhož vlévá svého sv. Ducha, Ducha svědectví, aby ve spolupráci s námi rozdával i dnes velkodušný dar povolání...

Kardinál Miloslav Vlk

PŘÍMLUVY

Milí bratři a sestry, jednomyslně a s důvěrou se obraťme v modlitbě k Bohu svému Otci, aby jeho milost stále obnovovala církev a působila změnu v lidech:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Modleme se, aby v církvi nikdy nechyběli ti, kdo by v kněžské službě pracovali oddaně a s láskou na posvěcování Božího lidu.
- ⇒ Modleme se, aby v žádné křesťanské obci nechyběl pastýř, který by hlásal evangelium, slavil Eucharistii, vyučoval ve víře a posiloval trpící.
- ⇒ Modleme se, aby mladí muži, kteří cítí volání k řeholnímu životu, měli sílu překonat překážky a s radostí následovali Krista chudého a poslušného.
- ⇒ Modleme se, aby mladé dívky, které jsou Bohem povolány, pocítily radost z toho, že se zcela zasvětily Kristově lásce životem v rozjímání a ve skutcích lásky.
- ⇒ Modleme se, aby bylo dostatek poslů evangelia, kteří by hlásali Krista těm, kdo ho ještě neznají.

Přijmi, Pane, prosby své církve a tvé milosrdenství ať nám dá, v co se pro své nepatrné zásluhy neodvažujeme doufat. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

PONDĚLÍ – 19.dubna 2010

Když jsem před léty měl možnost připutovat do Turína k hrobu svého křesťního patrona, svatého Jana Boska, získal jsem dojem, že svatí se často vyskytují v hroznech. Ne jen jako jednotlivci. Oni svým výjimečným životem přitahují a strhávají druhé. Život Jana Boska strhl na cestu svatosti spoustu následovníků, ale i on sám měl svatou matku, svatého zpovědníka Josefa Cafassa, vedle jeho apoštolského díla stavěl úžasný Malý domek Boží Prozřetelnosti sloužící nemocným a postiženým svatý Josef Cottolengo, který svým příkladem v mnohém Jana Bosca inspiroval.

Znají to všichni řeholníci. Na začátku rozpoznal své povolání zakladatel, který hořel pro Pána a stal se Božím nástrojem, protože mu říkal zásadně své ano. Pak přišli spolupracovníci a následovníci. Připomeňme jen zakladatele klášterů na křesťanském Západě. Svatý Benedikt z Norci žil kolem roku 500. Nedaleko Říma založil v Subiacu prvních dvanáct malých společenství. Pak Monte Cassino, první velký klášter. Do začátku 14. století dal benediktinský řád církvi 24 papežů, 200 kardinálů, 7000 arcibiskupů, 15 000 biskupů. Ve vrcholném období měli 37 000 klášterů. Z jejich členů bylo 1500 prohlášeno za svaté.

Neplatí to však jen o dávných dobách. Stačí se podívat na nová hnutí v církvi nebo si všimnout kněží, kolem kterých vyrostla řada povolání. Zním více kněží, kteří vychovali několik, dokonce deset i patnáct kněžských povolání. Říkám-li vychovali, neznamená to, že je vyučili, ale současně nadchli svým příkladem šťastně prožívaného kněžství i získali pro přátelství s Ježíšem. Mohl jsem si všimnout takové práce, kdy kněz nejen povzbuzoval, ale především dával odpovědi na otázky, které si mladí při setkání s ním kladli. Stal se jejich duchovním vůdcem na cestě rozvíjení vlastního lidství, aktivně budovaného přátelství s Ježíšem i objevování radosti z obdarovávání druhých a ze služby. Sami se starali o mladší jako jejich průvodci na cestě krásného přátelství s Ježíšem. Tak byli disponováni jak pro založení zdravých křesťanských rodin, tak pro přijetí Ježíšova pozvání k následování a službě.

To se mi vybavuje, když čtu v poselství papeže Benedikta XVI. k Světovému dni modliteb za povolání: *Každý, kdo je povolán k specificky zasvěcenému způsobu života v následování Ježíše, musí usilovat o to, aby vydával svědectví bezvýhradného odevzdání se Bohu. Odtud pak pramení schopnost darovat se plně, trvale a věrně těm, jež takovému člověku Boží Prozřetelnost svěřuje do pastýřské péče, a to s radostí, že může být*

společníkem tolika bratřím na cestě a pomáhat jim, aby se otvírali setkání s Kristem a aby se jeho slovo stávalo světlem na jejich cestě.

*Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký*

PŘÍMLUVY

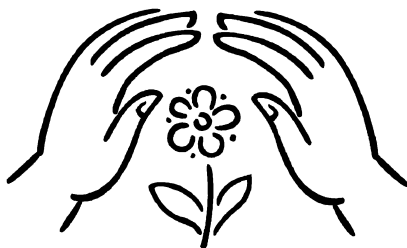
Modleme se společně k Pánu:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Prosme za mír od Boha sestupující, za Boží lásku a milost a za spásu našich duší.
- ⇒ Prosme za jednotu všech Božích církví.
- ⇒ Prosme za pokoj a dary Ducha svatého pro našeho papeže Benedikta XVI., našeho biskupa N., všechny kněze, jáhny a celý křesťanský lid.
- ⇒ Prosme, aby se na všech úrovních projevovala, rozvíjela a sílila opravdová láska k církvi.
- ⇒ Prosme, aby vzájemná spolupráce uvnitř církve byla oporou těm mužům a ženám, kteří chtějí následovat Krista nerozděleným srdcem.
- ⇒ Prosme za všechny trpící a nemocné, ať jejich modlitby a oběti přinesou trvalý užitek v životě národa i církve.

Smiluj se nad námi a ochraňuj nás, Bože; shlédni na přímluvy Bohorodičky Panny Marie a našich svatých bratří a sester a vyslyš naše prosby skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

ÚTERÝ – 20.dubna 2010

Svatý otec Benedkt XVI. ve svém listě ke dnu modliteb za povolání, který se slaví vždy 4. neděli velikonoční o neděli Dobrého pastýře, píše, že již proroci nesli Boží povolání ve svém srdci jako žhoucí plamen, který člověk nemůže unést.

Povolání ke kněžství je povolání, které se odehrává mezi Bohem a člověkem. Je to ono velké tajemství, do kterého nelze nikomu jinému vstoupit. Povolání není pouze vztah, ale povolání je už ve své podstatě výzvou k přijetí svátosti kněžství. Svátost kněžství, aby mohla dát povolnému trvalou dimenzi, vytváří zvláštní prostor nové kapacity v hlubinách nitra člověka, v jeho duši.

Hovoříme o tzv. *svátostném charakteru* a tento svátostný charakter pak uschopňuje člověka k tomu specifickému vztahu mezi Bohem a člověkem a člověkem a Bohem. Je zapotřebí si uvědomit, že povolání ke kněžství předchází ještě před samotným svátostným úkonem kněžského svěcení, okamžik narození, předchází okamžik početí lidského života, předchází i vznik prvního atomu. Můžeme říct, že je již v Boží mysli před Velkým třeskem. A tak toto velké tajemství nese v sobě křehký člověk. To je také důvod, proč každý povoláný cítí svoji nedostatečnost.

Jak to krásně vyjádřil Svátý otec oním přirovnáním k žhoucímú plamenu v srdci, který člověk nemůže unést, ale protože je to Dar, který dává Bůh, pak také tento Dar člověka pozvedá k tomu, aby byl schopen naplnit své poslání.

V Hradci Králové, 25.3.2010

✠ Dominik Duka OP
biskup administrátor královéhradecké diecéze
nominovaný arcibiskup pražský

PŘÍMLUVY

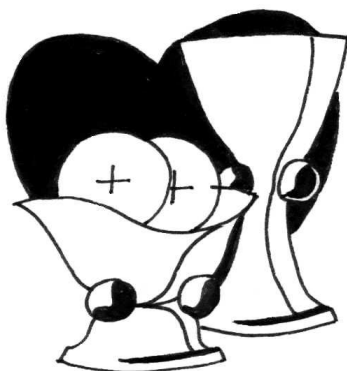
Láska Krista, dobrého pastýře, přesahuje naše chápání. S důvěrou mu předložme své prosby:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Pane Ježíši, plný lásky a smilování, odpusť své církvi její slabost a dej jí sílu, aby ti vydávala opravdové svědectví lásky Kristovy.
- ⇒ Vlož do srdcí svých vyvolených touhu po hlásání evangelia a pošli nové dělníky na svou vinici.
- ⇒ Učiň, ať stále hlouběji pronikáme k poznání tvé lásky, kterou nám projevuješ svou přítomností v Eucharistii.
- ⇒ Dej nám milost, abychom se dovedli ztišit a naslouchat tvému hlasu.
- ⇒ Učiň z našich rodin společenství křesťanského života, schopná přijmout a doprovázet růst povolání k duchovnímu stavu.
- ⇒ Otevři srdce všech hlasatelů evangelia ke vzájemné spolupráci pro sdělování spásy.
- ⇒ Pomáhej nám všem, abychom hlásali evangelium nejen slovy, ale především životem, a dovedli rozpoznat potřeby doby a přijmout nové úkoly.

Pane, ty víš, co potřebujeme, smiluj se tedy a dej nám hojnost svých darů. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

STŘEDA – 21. dubna 2010

Náš život má svou krásu i různá úskalí a těžkosti. Mladý člověk prožívá velmi intenzivně čas svého života. Chodí do školy nebo do nějakého učení. Poznává stále víc kamarádů, událostí ve světě... Slyší mnoho řečí a navíc se mnozí v této době vystavují hluku křečovitě hudby a pohlcuje je svět počítačů a internetu.

Není divu, že oni i jejich rodiče neradi slyší Kristovo slovo: „Široká cesta vede do záhuby.“ „Úzká je cesta ke spáse a je málo těch, kdo ji nalézají.“

Mladí lidé, nebojte se zúžené cesty! Ta spočívá především v tom, že je přehledná. Někdy je až těsná. To, že nás „tlačí“, znamená, že nás formuje, utváří.

Kristus je dobrý pastýř. Říká o sobě i podivnou věc: „Já jsem dveře“. To je právě ta formace. Formování našeho života podle jeho vzoru. Říkáme tomu správně: „následování Krista“, latinsky „immitatio“ – napodobování. Svätý Pavel dokonce řekne: „To smýšlení buď ve vás, co bylo v Ježíši Kristu!“. Bez tohoto úsilí nejsme schopni porozumět Kristu, tzn. ani křesťanství. Křesťanství bez Krista, to je jen jakási skořápka, střepy po životě minulých generací.

Žít znamená poznávat Pána Boha a také sebe a bližní. Je to nejen poznání, ale sám život. Kristus přece řekl: „Já jsem Cesta, Pravda a Život“. Kdopak z Vás uslyší do hloubky srdce i Ježíšovo: „Pojď za mnou!“? A kdopak si řekne: „Vstanu a půjdu k Otci“?

Mons. Jiří Paďour OFMCap.
biskup českobudějovický

PŘÍMLUVY

Z celé duše a z celého srdce všichni volejme k Pánu:

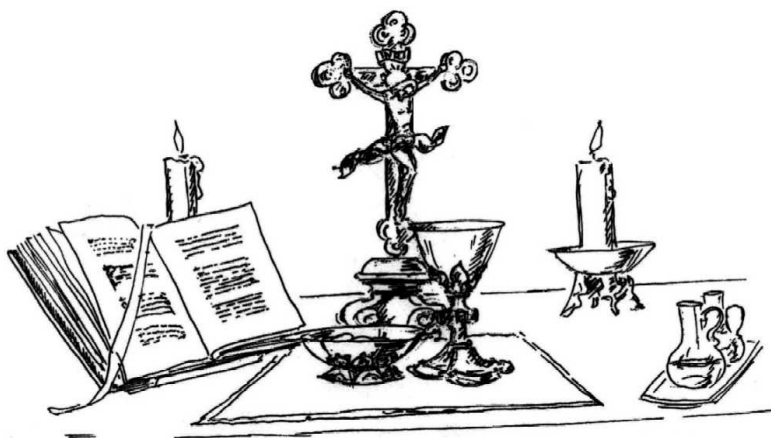
Pane, smiluj se!

⇒ Daruj své církvi pokoj a jednotu.

- ⇒ Žehnej našemu papeži i všem biskupům.
- ⇒ Veď teology a zpovědníky svým Svatým Duchem.
- ⇒ Žehnej všem bohoslovcům a jejich učitelům.
- ⇒ Posiluj nás svou milostí, aby farnosti byly společenstvími žitého evangelia.
- ⇒ Posiluj svou milostí rodiny, aby vytvářely dobré podmínky pro vznik a růst nových povolání k duchovnímu životu.
- ⇒ Posiluj svou milostí všechny, kdo se ti zasvětili, aby řeholní společenství vyzařovala do světa Kristova Ducha.
- ⇒ Povzbuď trpící a opuštěné lidi a dej, aby našli u křesťanů pochopení a pomoc.
- ⇒ Dej, aby ti, kteří se vyčerpali prací pro evangelium, dosáhli slávy Království.

Bože, ty můžeš učinit mnohem víc, než oč prosíme. Buď tobě sláva v církvi skrze Ježíše Krista po všechny věky. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

ČTVRTEK - 22. dubna 2010

Přitažlivost kněžského příkladu

Je tomu dnes právě dvacet let, kdy v Praze na Letenské pláni promlouval papež Jan Pavel II. Historická první návštěva papeže na území naší republiky vedla Svatého otce k použití slov žalmu 117, verš 24: „Toto je den, který připravil Pán, jásejme a radujme se z něho.“ Byl to tenkrát opravdu důvod k radosti, vždyť přicházel k nám ten, k jehož poslání patří povzbuzovat své bratry, jak to Pán Ježíš řekl sv. Petrovi. Myslím, že se to tehdy Janu Pavlu povedlo. Svou osobností, hloubkou své modlitby, svým radostným vztahem ke všem, se kterými se setkal, jistě pomohl mnohým, třeba i v závažných životních rozhodnutích. Potřeboval k tomu ale jedno – být ponořen v Krista. A ono se mu to velmi dařilo, protože také dokázal „očima Mariinými kontempletovat tvář Kristovu“.

Současný Svatý otec Benedikt XVI. nás svým listem k 47. světovému dni modliteb za kněžská povolání nabádá vlastně k tomu, co Jan Pavel II. ukazoval svou službou a životem. Totiž být opravdovým příkladem Kristova kněze. Výzva současného papeže se týká především nás kněží. Jako by chtěl ukázat, kolik zodpovědnosti každý z nás má za budoucnost církve v naší zemi.

Nejenom papežové, ale každý kněz si musí uvědomit, že ke Kristu nepřichází nikdo, jestliže ho nepřitáhne k sobě Otec (jako to slyšíme v evangeliu dnešní liturgie), ale to přitahování se děje právě a především kněžskými příklady. Apoštolové, když potkali Pána, tak si to vzájemně sdělovali. Způsob dnešního sdělení, že jsem potkal Pána, je především v rovině osobního kněžského příkladu. Myslím, že každý z nás může vzpomínat na kněze, které ve svém životě potkal a kteří se podepsali pod naším povoláním. Rád vzpomínám na ty „své“ otce, kteří vstoupili do mého života. Ať už to byl můj strýc kněz nebo náš staříčkový pan farář, který každou neděli přicházel pěšky 4 km z Vejprnic, kde bylo sídlo naší farnosti, či tehdy mladí plzeňští kaplani, třeba P. Bosáček, který nám v náboženství s velkým nadšením vyprávěl starozákonní příběhy. Řada těch, kteří se nějak podepsali pod mým povoláním, by byla hodně dlouhá. Vzpomínám i na své starší spolubratry v semináři, kteří prošli školou života i vězením a vydali svědectví o své lásce ke Kristu. Mám na mysli hlavně ty, kteří v těchto dnech odešli z tohoto světa ke svému Pánu: Mons. Josef Veselý, P. Rozarius Antonín Hýža, a nemohu nezmínout i svou tetu řeholnici, s. Beatu z Třetího řádu sv. Františka.

Vzpomínka na tyto skvělé lidi vyvolává právě onen pocit zodpovědnosti a vlastně i povinnost pokračovat v tom, co konali oni. Není to v naší době vůbec jednoduché, v době, která tak ráda zaútočí na společenství církve, ale myslím, že prostředek známe. Příští neděle je dnem modliteb za povolání a my máme možnost se všemi lidmi dobré vůle, se všemi křesťany, kteří se v den vzkříšeného Pána zúčastní mše svaté, prosit Pána žní, aby poslal dělníky na svou žeň. A že je málo mladých lidí, kteří by vůbec byli schopni uvažovat o duchovním povolání, to nás nesmí odradit. Rád si vždy při pesimistických náladách připomenu slova Jana Křtitele, který říkal těm, kteří přicházeli k Jordánu: Bůh si může probudit děti Abrahamovy i z kamení. Mějme víru, že Ježíš je skutečným Pánem času i lidských srdcí, povzbuzuje nás svým Slovem, ale také tajemstvím Eucharistie, která je Jeho Tělem obětovaným za život světa.

Mons. František Václav Lobkowicz
biskup ostravsko-opavský

PŘÍMLUVY

Prosme společně Pána o jeho dary a volejme:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Prosme za naši víru, aby ji Pán udržel v čistotě.
- ⇒ Prosme za naši lásku, aby byla znamením Boží lásky k lidem.
- ⇒ Prosme za naši církev, aby ji Pán dovedl k jednotě.
- ⇒ Prosme za našeho papeže Benedikta XVI., aby ho Pán vedl svým Svatým Duchem.
- ⇒ Prosme za naše biskupy, kněze a jáhny, aby jim Pán dal vytrvalost a horlivost.
- ⇒ Prosme za všechny věřící, aby vydávali svědectví evangeliu každodenní prací.
- ⇒ Prosme za řeholníky a řeholnice, aby kontemplací nacházeli poznání Krista, svým životem rostli do jeho podoby, misijním úsilím šířili evangelium do světa a milosrdnou láskou pomáhali trpícím.
- ⇒ Prosme za ty, kdo hledají svou životní cestu, aby u křesťanů našli pomoc.

⇒ Prosme za rodiny, aby byly dobrým prostředím pro rozvoj povolání k zasvěcenému životu.

Pane, víme, že bez tebe nemůžeme nic učinit. Děkujeme ti za to, že se za nás u Otce stále přimlouváš, a chceme tě chválit na věky věků. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

PÁTEK - 23. dubna 2010

Velice výstižně mluví Svatý otec Benedikt XVI. v závěru svého letošního Poselství ke dnům modliteb za nová povolání o radosti z povolání, o osobním radostném svědectví samotných kněží a osob zasvěceného života. Vedle Božího volání a jasně odpovědi volaného je bytostně důležité, aby mladí lidé, zodpovědně přemýšlející o své budoucnosti, na své vlastní oči viděli zřetelný a nepředstíraný radostný životní styl člověka oddaného službě Bohu a bližním. S radostným svědectvím však souvisí i skutečnost spjatosti jednoho s druhým až do té míry, že je všem zřejmé, že když jeden drží s druhým, tedy drží pohromadě, také se jeden zastává druhého. Příklad svornosti i vzájemného respektu, opravdová soudržnost presbyteria a hluboká jednota s biskupem jsou stejně působivé jako příklad opravdové, tedy obětující se lásky v jakékoliv řeholní komunitě. Nejinak je tomu přece v každé lidské rodině, která společné štěstí buduje trpělivě, dlouhodobě, krok za krokem, den za dnem, když se tam žije ve prospěch druhého. Taková rodina se stává nepřehlédnutelným a vyhledávaným společenstvím. Každému, kdo ji navštíví, je tam dobře.

Snad ani netušíme, jak působivé je věrohodné svědectví právě nás kněží a zasvěcených osob, když opravdu žijeme jako jedna rodina. Lze totiž žít a jednat i tak, že např. k moři žárlivosti a závisti v mezilidských vztazích nepřidáme svou stejně jedovatou kapku, ale přilijeme přejícnost, vstřícnost, přátelství, ochotu k odpuštění a tiché, nenápadné oběti, životní křesťanský elán a optimismus, neprosazování se na úkor druhých.

Mladí lidé ať se sami přesvědčí, že se my, kněží a zasvěcené osoby, upřímně snažíme o věrné následování Krista, že životní rány dokážeme překonávat, že nás jen tak něco nezlomí, že chceme podpírat jeden druhého, že modlitba je nám vítanou příležitostí ke sjednocení se s Pánem a že tedy ve svém povolání, duchovním povolání, jsme šťastni.

Přijměme papežovu radu i ujištění: žít v kontaktu s mladými lidmi i proto, aby viděli konkrétnost našeho zasvěcení a radost z něho. Takovému příkladu mladý člověk odolat jen tak nemůže a těžko jej přehlédne. Bude jistě přitažlivý.

*Mons. Jan Baxant
biskup litoměřický*

PŘÍMLUVY

Bůh je náš Otec, který ví, co potřebujeme. S důvěrou mu předložme své prosby:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Nebeský Otče, dej všem věřícím ducha odpovědnosti za církev a svět.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať si uvědomujeme starost církve o evangelizaci světa.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať začneme především u sebe a své rodiny.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať mladí lidé mohou číst evangelium z našeho všedního života.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať čerpáme denní sílu ke křesťanskému životu v setkání s tebou ve čtení Písma, v modlitbě a kontemplaci.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať při slavení Eucharistie nepropadneme pocitu zevšednění.
- ⇒ Nebeský Otče, dej, ať neoslabujeme účinky svátostí nevnímavostí srdce.

Otče nebeský, tys poslal svého Jednorozeného, aby žil náš lidský život a vydal se za nás na kříži. Tvůj Syn Ježíš posílá i nás do celého světa, abychom zvali nové bratry a sestry do tvého Království. Povolj dostatek dělníků pro tento úkol, buď s námi, kteří už jdeme za tvým hlasem, a posiluj nás na cestě, abychom vydávali dobré svědectví. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

SOBOTA - 24. dubna 2010

Milí přátelé, sestry a bratři,

již zítra si vyslechnete hluboké poselství Svatého otce Benedikta XVI. o povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Pro jeho zdůraznění dnes přijměte jeho negativní vyznění s názvem *Jak úspěšně zabíjet povolání*.

Každý člověk hledá vztah, který by byl smysluplný, který by jej naplňoval a do kterého by mohl investovat sám sebe. Co tedy udělat, abychom jej spolehlivě odradili?

V první řadě je potřeba žít s vědomím, že tím nejdůležitějším jsem já a že Bůh je tak trochu slabý, když se rozhodl nepřekročit lidskou svobodu. Ale mně dal inteligenci, abych věděl, jak někoho mohu šikovně vecpat mezi povolání, protože to chci já. Zvláště snadno to jde u nově pokřtěných, protože ti ve své prvotní horlivosti také nějaký čas nadšeně usilují patřit mezi ně. A toho je třeba využít.

Jsou tři základní prvky jak přispět k „zabití“ povolání:

Tím prvním je jistota, že když jsem kdysi řekl Bohu své ano a každý rok to obnovuji, už na to ve svém životě nemusím moc myslet. Přátelé ve světě také nejsou stále spolu. Povinných modliteb je až až.

Druhým prvkem je přesvědčení, že Bohu nemohu dát všechno. Něco si přece musím ponechat, abych mohl být nenuceně šťastný a svědčil o radostech zasvěceného povolání.

Třetí prvek se vyznačuje přesvědčením, že hodnotu povolání případným zájemcům nejlépe ozřejmím poukazováním na nesprávné postoje bratří a sester, kteří jsou na rozdíl ode mě naprostí exoti, vykopávky z dávných časů a vlastně hanbou církve i samotného Boha. Jsem sice nucený s nimi žít, ale nemohu se s nimi o ničem bavit a jsem vlastně hrdina, že to s nimi vůbec vydržím. Takovou lásku k nim mně může závidět sám Pán. Sice nejsem dokonale chudý, čistý a poslušný, ale přesto jej mám skutečně na prvním místě – aspoň občas.

Sestry a bratři, odpusťte tuto ironii, ale jestli jste si ji promítali do lidí kolem sebe a ne na sebe, vyslechli jste ji zcela zbytečně. Napravit to můžete už zítra pozornějším nasloucháním naléhavého textu poselství Svatého otce.

K pravdivému životu s Kristem vám žehná

Mons.Vojtěch Cikrle
biskup brněnský

PŘÍMLUVY

Ježíš Kristus je hlasem živého Boha a zve nás k následování. Svěřme se jeho vedení a volejme i my k němu, vždyť jemu na nás záleží.

Prosíme tě, vyslyš nás!

- ⇒ Pane, dej nám živou víru, abychom byli schopni vydávat svědectví každým dnem.
- ⇒ Pane, učiň nás novým lidem, následovníky tvých šlépějí a tvůrci pokoje v tomto neklidném světě.
- ⇒ Pane, odpusť naše selhání a dej nám odvahu zvolit si tvé evangelium za směr svého života a činnosti.
- ⇒ Pane, vzbud' v mnoha mladých mužích a ženách nadšení pro následování tebe v čistotě, chudobě a poslušnosti.
- ⇒ Pane, dej, ať křesťanské rodiny vytváří dobré podmínky pro vznik a růst povolání ke kněžství a zasvěcenému životu.
- ⇒ Pane, učiň, abychom v jednotě s našimi biskupy byli všichni vzájemně spojeni upřímnou křesťanskou láskou a sešli se jednou ve tvém Království.

Bože, děkujeme ti, že jsi nás povolal a že bereš vážně naše snažení. Dej nám odvahu s nadšením následovat tvého Krista, aby svět poznal, že ty jediný jsi Bůh a že srdce člověka je nepokojné, dokud nespočine v tobě. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3

**POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI.
K 47. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA POVOLÁNÍ
25. DUBNA – 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**

Ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě,
drazí bratři a drahé sestry

Sedmačtyřicátý Světový den modliteb za povolání, který se bude slavit čtvrtou nedělí velikonoční, tedy o neděli Dobrého pastýře dne 25. dubna 2010, mi skýtá příležitost, abych Vaší pozornosti předložil téma, které velmi dobře ladí s Rokem kněžství: *Svědectví probouzí povolání*. Opravdu platí, že plodnost naší práce pro povolání závisí v první řadě na působení Boží milosti, avšak jak dokládá pastorační zkušenost, v mnohém této plodnosti napomáhá rovněž kvalita a bohatství osobního a komunitního svědectví ze strany těch, kdo již odpověděli na Pánovo povolání ke kněžské službě a k zasvěcenému životu. Vždyť právě jejich svědectví může probudit v druhých touhu, aby velkodušně odpověděli, když k tomu dozraje čas, na Kristovo povolání. Dané téma se tedy úzce váže na život a poslání kněží a osob zasvěcených Bohu. Z uvedeného důvodu bych chtěl vyzvat všechny ty, jež Pán povolal pracovat na své vinici, aby obnovili své věrné „ano“, a to zejména v průběhu tohoto Roku kněžství, který jsem vyhlásil u příležitosti stopadesátého výročí smrti svatého Jana Maria Vianneye, faráře arského, jenž je trvale aktuálním vzorem presbytera a faráře.

Již ve Starém zákoně vidíme, jak si proroci uvědomovali, že jsou povoláni, aby celou svou existencí vydávali svědectví tomu, co hlásali, a proto byli odhodláni snášet neporozumění, odmítnutí, pronásledování. Úkol, který jim byl uložen od Boha, vyžadoval je celé, povolání vnímali ve svém srdci jako „žhoucí plamen“, který člověk nemůže unést

(srov. Jer 20, 9), a proto byli hotovi darovat svému Pánu nejen svůj hlas, ale také celou svou existenci. V plnosti času to je Ježíš, jenž je poslán Otcem (srov. Jan 5, 36), kdo svým posláním vydává svědectví o Boží lásce ke všem lidem bez rozdílu a zejména pak vůči těm posledním, hříšníkům, odsunutým na okraj, chudým. On je nejvyšším Svědkem Boha a jeho touhy po spasení všech lidí. Na počátku nových časů to byl Jan Křtitel, kdo prostřednictvím celého svého života připravoval cestu Kristu a dosvědčoval, že v Synu Marie z Nazareta se naplňují Boží zaslíbení. Když ho viděl přicházet k řece Jordánu, kde uděloval svůj křest, ukázal na něj svým učedníkům následujícími slovy: „Hle, Beránek Boží, jenž snímá hřích světa“ (srov. Jan 1, 29). Jeho svědectví bylo natolik plodné, že dva z jeho učedníků, když uslyšeli tato Janova slova, následovali Ježíše (srov. Jan 1, 37).

Rovněž povolání Petra, podle toho, co nám sděluje evangelista Jan, se odehrálo skrze svědectví jeho bratra Ondřeje. Ten poté, co se setkal s Mistrem a odpověděl na jeho výzvu, aby zůstal s ním, pocítil potřebu sdělit bratrovi ihned to, co odhalil při svém „přebývání“ s Pánem: „Nalezli jsme Mesiáše« – což se překládá Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi“ (srov. Jan 1, 41-42). Tak se to odehrálo rovněž s Natanaelem, Bartolomějem, a to prostřednictvím svědectví jiného učedníka, tentokrát Filipa, jenž mu sdělil s radostí své velké zjištění. „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně a proroci: Ježíše, syna Josefova z Nazareta“ (srov. Jan 1, 45). Svobodná a zdarma daná iniciativa Boží se setkává s lidskou odpovědností těch, kdo popřáli sluchu jeho povolání k tomu, aby se stali nástrojem jeho povolání a aby k tomuto dílu přispívali svým vlastním svědectvím. K témuž v církvi dochází i dnes, když si Bůh k tomu, aby probudil nová kněžská a řeholní povolání ke službě Božímu lidu, slouží svědectvím kněží, kteří jsou svému povolání věrní. Z uvedených důvodů bych rád připomenul tři aspekty z života presbytera, které mi připadají zcela zásadní, když se jedná o účinnost kněžského svědectví.

Základním prvkem, podle něhož se rozpoznává každé kněžské povolání a povolání k řeholnímu životu, je přátelství s Kristem. Ježíš žil v ustavičném spojení s Otcem, a právě to probouzelo v učednících touhu prožívat tutéž zkušenost tak, že se od Ježíše učili soustavnému dialogu a společenství s Bohem. Jestliže kněz je „mužem Božím“, jenž patří Bohu a jenž pomáhá druhým k tomu, aby Boha poznávali a milovali, pak prostě nemůže nerozvíjet hlubokou intimitu s Ním, nemůže nepřebývat v Jeho lásce tak, že dává prostor Jeho Slovu. Modlitba je prvním svědectvím, jež probouzí povolání. Stejně jako apoštol Ondřej, který sděluje svému bratrovi, že viděl Mistra, tak také ten, kdo chce být Kristovým učedníkem a svědkem, musel ho osobně „vidět“, musel ho znát, musel se naučit milovat ho a být spolu s Ním.

Druhým prvkem kněžského a řeholního zasvěcení je totální odevzdání se Bohu. Píše apoštol Jan: „Podle toho jsme poznali, co je láska, že on položil život za nás. A tak jsme i my povinni položit život za bratry“ (srov. 1 Jan 3, 16). Těmito slovy Jan vybízí učedníky, aby vstoupili do logiky Ježíšova smýšlení, do způsobu jeho existence, do toho, jak Ježíš naplňoval Otcovu vůli až po vrcholné sebedarování na kříži. Právě zde se projevuje Boží milosrdenství v celé své plnosti. To je ona milosrdná láska, která zvítězila nad temnotami zla, hříchu a smrti. Právě scéna, při níž Ježíš v průběhu poslední večeře vstává od stolu, přepásává se osuškou a omývá svým učedníkům nohy, vyjadřuje smysl služby a sebedarování celé vlastní Ježíšovy existence, a to v poslušnosti Otcově vůli (srov. Jan 12, 3-15). Každý, kdo je povolán ke specificky zasvěcenému způsobu života v následování Ježíše, musí usilovat o to, aby vydával svědectví bezvýhradného odevzdání se Bohu. Odtud pak pramení schopnost darovat se plně, trvale a věrně těm, jež takovému člověku Boží Prozřetelnost svěřuje do pastýřské péče, a to s radostí, že může být společníkem tolika bratřím na cestě a pomáhat jim, aby se otvírali setkání s Kristem a aby se jeho slovo stávalo světlem na jejich putování. Historie každého povolání se téměř vždy protíná se svědectvím nějakého kněze, jenž s radostí prožívá své sebedarování bratřím pro nebeské království. Právě tímto způsobem pak blízkost a slova určitého kněze jsou s to probudit v nitru člověka otázky a také přivádět ho k rozhodnutím, která mají definitivní povahu (srov. Jan Pavel II, *Pastores dabo vobis*, čl. 39).

Konečně třetí prvek, který nemůže necharakterizovat kněze a zasvěcenou osobu, spočívá v životě v komunitě. Ježíš určil jako rozlišující znamení těch, kdo chtějí být jeho učedníky, hluboké společenství v lásce: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (srov. Jan 13, 35). Především kněz tedy musí být člověkem společenství, který je otevřený všem, který dokáže vést v jednotě celé stáde, jež mu Pánova dobrotivost svěřila, který je hotov překonávat rozdělení, který je schopen znovu získávat ty, kdo se od stáda oddělili, který dokáže překlenovat kontrasty a vzájemná nedorozumění, který je hotov odpouštět urážky. V červenci roku 2005, u příležitosti setkání s klérem diecéze Aosta, jsem prohlásil, že mladí lidé vidí kněze izolované a smutné, což je jistě nepovzbuzuje k tomu, aby následovali jejich příkladu. Tito mladí lidé pak zůstávají v pochybnostech, když mají před očima zmíněné situace, zda právě toto má být kněžský život. Je tudíž nevyhnutelné uskutečňovat společenství života, které by těmto mladým lidem kladlo před oči krásu kněžství. Pak si mladý člověk řekne: „Tak tohle by mohla být budoucnost i pro mne, takhle se dá žít“ (*Insegnamenti I*, 2005, s. 354). Druhý vatikánský koncil, když hovoří o svědectví, které probouzí

povolání, podtrhuje příklady lásky a bratrské spolupráce, jež mají kněží Božímu lidu stavět před oči (srov. *Optatam totius*, čl. 2).

Rád bych nyní připomenul to, co napsal můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II.: „Samotný život kněží, jejich bezvýhradné odevzdání se Božímu stádcí, jejich svědectví láskyplné služby Pánu a jeho církvi, jejich bratrská svornost a jejich horlivost při evangelizaci světa jsou prvním přesvědčujícím činitelem plodnosti povolání“ (*Pastores dabo vobis*, čl. 41). Dalo by se říci, že kněžská povolání se rodí ze setkání s kněžími téměř jako převzácné dědictví sdělované slovy a zejména příkladem celé existence.

Totéž platí rovněž pro zasvěcený život. Samotná existence řeholníků a řeholnic vypovídá o lásce Kristově, když ho tyto bratři a sestry následují v naprosté věrnosti evangeliu a s radostí aplikují evangelijní kritéria smýšlení a jednání. Tak se stávají „znamením odporu“ pro tento svět, jehož smýšlení je často prodchnuto materialismem, sobectvím a individualismem. Necháávají se získat Bohem a zříkají se sebe samých a toto jejich svědectví a síla jejich zasvěcení stále probouzí v srdcích mnoha mladých lidí touhu následovat specifickým způsobem Krista navždy, a to velkodušně a bezvýhradně. Napodobovat Krista čistého, chudého a poslušného, sjednocovat se s Ním: Hle ideál zasvěceného života, jenž je svědectvím absolutního primátu Boha v životě a v dějinách lidstva.

Každý kněz i každá Bohu zasvěcená osoba, když jsou věrni svému povolání, předávají druhým radost ze služby Kristu, a tak vybízejí všechny křesťany k tomu, aby odpovídali na univerzální povolání ke svatosti. Znovu tedy podtrhuji, že k probouzení nových specifických povolání ke kněžské službě a k zasvěcenému životu, k tomu, aby se zvěst o povolání stala jasnější a pronikavější, právě k tomu je naprosto nezbytný příklad těch, kdo již řekli své vlastní „ano“ Bohu a projektu života, jenž má On s každým z nás. Osobní svědectví, které sestává z existenciálních rozhodnutí v celé jejich konkrétnosti, povzbudí mladé lidi k tomu, aby se odhodlali k závažným rozhodnutím ohledně své vlastní budoucnosti. Když jim chceme pomáhat, je k tomu nezbytné umění setkání a takového dialogu, jenž je s to vrhat světlo na jejich život. To vše nám pomáhá v doprovázení, především však je to příkladnost existence prožívané jako povolání. Právě tak to dělal svatý farář arský, který byl stále v kontaktu se svými farníky a vyučoval je především příkladem svého vlastního života. Zejména z jeho příkladu se farníci učili modlitbě (Srov. *List k prohlášení Kněžského roku*, čl. 16, červen 2009).

Kéž by tento Světový den modliteb za povolání znovu nabídl vzácnou příležitost mnoha mladým, aby se hlouběji zamysleli nad svým vlastním povoláním. Kéž by k němu dokázali přilnout v hluboké prostotě,

s důvěrou a plnou disponibilitou. Panna Maria, Matka církve, ať střeží každý i ten sebemenší výhonek povolání v srdcích těch, které si Pán volá, aby ho zblízka následovali. Nechť učiní, aby se z tohoto výhonku stal košatý strom plný plodů pro dobro církve a celého lidstva. Za to se modlím, když Vám všem uděluji své apoštolské požehnání.

Benedikt XVI.

Città del Vaticano dne 13. listopadu 2009

Překlad: C. V. Pospíšil

PŘÍMLUVY

Milí bratři a sestry, jednomyslně a s důvěrou se obraťme v modlitbě k Bohu svému Otci, aby jeho milost stále obnovovala církev a působila změnu v lidech:

Pane, smiluj se!

- ⇒ Modleme se, aby v církvi nikdy nechyběli ti, kdo by v kněžské službě pracovali oddaně a s láskou na posvěcování Božího lidu.
- ⇒ Modleme se, aby v žádné křesťanské obci nechyběl pastýř, který by hlásal evangelium, slavil Eucharistii, vyučoval ve víře a posiloval trpící.
- ⇒ Modleme se, aby mladí muži, kteří cítí volání k řeholnímu životu, měli sílu překonat překážky a s radostí následovali Krista chudého a poslušného.
- ⇒ Modleme se, aby mladé dívky, které jsou Bohem povolány, pocítily radost z toho, že se zcela zasvětily Kristově lásce životem v rozjímání a ve skutcích lásky.
- ⇒ Modleme se, aby bylo dostatek poslů evangelia, kteří by hlásali Krista těm, kdo ho ještě neznají.

Přijmi, Pane, prosby své církve a tvé milosrdenství ať nám dá, v co se pro své nepatrné zásluhy neodvažujeme doufat. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za povolání - str. 3